

Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος: “Οι Άγιοι Ραφαήλ, Νικόλαος και Ειρήνη ως ζωντανή μαρτυρία της Αναστάσεως”

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων](#)

Το πρωί της Τρίτης 14 Απριλίου 2026, μέσα στο χαρμόσυνο και φωτεινό κλίμα της Αναστάσεως, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κ. Τιμόθεος χοροστάτησε στην ακολουθία του Όρθρου και εν συνεχεία τέλεσε τη Θεία Λειτουργία στον Ιερό Ναό Αγίων Νικολάου, Ραφαήλ και Ειρήνης στην Τοπική Κοινότητα Κυψέλης Σοφάδων, με αφορμή την ιερά μνήμη των Αγίων, η οποία τιμήθηκε με ιδιαίτερη λαμπρότητα και εκκλησιαστική ευπρέπεια.

Ευσεβείς χριστιανοί της περιοχής προσήλθαν με πίστη και ευλάβεια, για να συνεορτάσουν τους νεοφανείς Αγίους και να αντλήσουν πνευματική ενίσχυση από το παράδειγμα της ζωής και του μαρτυρίου τους.

Η ατμόσφαιρα υπήρξε κατανυκτική και ταυτόχρονα πανηγυρική, καθώς η εορτή των Αγίων Νικολάου, Ραφαήλ και Ειρήνης, ενταγμένη μέσα στη λαμπροφόρο περίοδο της Αναστάσεως, προσέδιδε έναν ιδιαίτερο χαρακτήρα χαράς και πνευματικής ανάτασης. Οι ύμνοι της ημέρας, αφιερωμένοι στους Αγίους, ανέδειξαν τη μαρτυρική τους πορεία και τη ζωντανή παρουσία τους στη ζωή της Εκκλησίας, ενώ παράλληλα ανέπεμπαν το μήνυμα της νίκης της ζωής επί του θανάτου, ενισχύοντας την πίστη και την ελπίδα των παρισταμένων πιστών.

Στο τέλος της Θείας Λειτουργίας, ο **Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων** απηύθυνε προς το εκκλησίασμα το θείο κήρυγμα, αναπτύσσοντας με σαφήνεια και θεολογική πληρότητα το νόημα της σημερινής ημέρας, συνδέοντάς το με τη μαρτυρία των νεοφανών Αγίων Ραφαήλ, Νικολάου και Ειρήνης, αλλά και με τη ζωντανή εμπειρία της Αναστάσεως στη ζωή των πιστών.

Όπως χαρακτηριστικά ανέφερε, «η σημερινή σύναξη, μέσα στην αναστάσιμη χαρά της Εκκλησίας μας, σηματοδοτεί κάτι το οποίο εμείς οι άνθρωποι δεν μπορούμε εύκολα να το κατανοήσουμε. Παρότι όμως, εξαιτίας των θαυμάτων και των διηγήσεων που ακούμε από τους άλλους, το θρησκευτικό μας συναίσθημα εξάρεται, μεγαλώνει και τρέχουμε. Η αλήθεια βρίσκεται στους Αγίους της Εκκλησίας, όπως είναι και οι σημερινοί νεοφανείς Άγιοι».

Αναφερόμενος εκτενώς στους Αγίους της ημέρας, ο Σεβασμιώτατος τόνισε ότι «οι Άγιοι Ραφαήλ, Νικόλαος και Ειρήνη, από το 1463, την 9η Απριλίου, Μεγάλη Τρίτη, μαρτύρησαν στις Καρυές της Λέσβου. Σταδιακά βέβαια, πρώτα ο Άγιος Ραφαήλ, στη συνέχεια ο Ιεροδιάκονος εκ Θεσσαλονίκης Άγιος Νικόλαος, αλλά και η νεαρή παρθένος Ειρήνη, υπέστησαν το μαρτύριο». Υπογράμμισε ακόμη ότι οι εμφανίσεις των Αγίων, τα θαύματα και τα τοπόσημα, από το 1950 έως το 1960 - 1961, «επιβεβαιώθηκαν και από την αρχαιολογική σκαπάνη, γεγονός που ενισχύει και επιβεβαιώνει την πίστη μας».

Συνεχίζοντας, επεσήμανε ότι «πλέγουμε στους Αγίους, γιατί εξάρουν την πίστη μας και το θρησκευτικό μας συναίσθημα. Όμως, πέρα από αυτή τη μαρτυρία, το υπέρτατο θαύμα της πίστης είναι η Ανάσταση του Ιησού Χριστού». Και πρόσθεσε με έμφαση ότι «αυτό το οποίο ζούμε, αυτό το οποίο βιώνουμε και αυτό το οποίο οι Άγιοι επιβεβαίωσαν μέσα από κακουχίες, δυσκολίες, μαρτύρια, πόνους και χύση αίματος, αποτελεί τη μεγαλύτερη αλήθεια της ζωής μας».

Ιδιαίτερη αναφορά έκανε στο γεγονός ότι «μετά από περίπου 450 χρόνια, τα λείψανα των Αγίων ήρθαν στην επιφάνεια, άγνωστα μέχρι τότε, και αυτό αποτελεί βεβαιωτικό της Αναστάσεως του Χριστού», δείχνοντας ότι η χάρη του Θεού ενεργεί διαχρονικά μέσα στην ιστορία.

Στη συνέχεια, ο Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε στο Αποστολικό Ανάγνωσμα, επισημαίνοντας ότι «ο Απόστολος Πέτρος, ανάμεσα στους ένδεκα μαθητές, με τον Ματθία να έχει ήδη συμπληρώσει τον αριθμό των δώδεκα, στάθηκε ενώπιον πλήθους περίπου τριών χιλιάδων ανθρώπων στα Ιεροσόλυμα και ομίλησε περί του πάθους και της Αναστάσεως του Χριστού». Τόνισε μάλιστα ότι, ενώ οι παριστάμενοι νόμιζαν ότι οι Απόστολοι ήταν μεθυσμένοι, «εκείνοι δεν ήταν πεπληρωμένοι οίνου, αλλά Πνεύματος Αγίου, και ομιλούσαν περί της Βασιλείας του Θεού».

Αναπτύσσοντας περαιτέρω το θέμα, ανέφερε ότι ο Απόστολος Πέτρος «θυμήθηκε και ερμήνευσε την προφητεία του Ιωήλ, η οποία μιλά για την εκχύση του Αγίου Πνεύματος επί πάσα σάρκα, δηλαδή σε κάθε άνθρωπο που επιθυμεί να ζήσει τη ζωή του Χριστού». Και συνέχισε λέγοντας ότι «το Άγιο Πνεύμα δεν το έλαβαν μόνο οι Απόστολοι, αλλά το λαμβάνουμε όλοι μας μέσα στην Εκκλησία, δια του Βαπτίσματος και των ιερών Μυστηρίων».

Ο Σεβασμιώτατος συνέδεσε αυτή τη διδασκαλία με τη ζωή των Αγίων, επισημαίνοντας ότι **«οι Άγιοι Ραφαήλ, Νικόλαος και Ειρήνη έλαβαν το Άγιο Πνεύμα, ομολόγησαν τον Ιησού Χριστό, Τον πίστεψαν, Τον αγάπησαν και Τον εμπιστεύθηκαν πλήρως, γεγονός που τους οδήγησε στο μαρτύριο»**.

Ειδική μνεία έκανε στον βίο του Αγίου Ραφαήλ, λέγοντας ότι «καταγόμενος από τη Μυτιλήνη και έχοντας υπάρξει στρατιωτικός, εγκατέλειψε τα πάντα και κατέφυγε στη μονή της Θέρμης, η οποία αρχικά ήταν γυναικεία, καταστράφηκε από τους σταυροφόρους και επανασυστάθηκε ως ανδρική μονή». Εκεί, όπως σημείωσε, «βρήκε καταφύγιο πίστεως, ασκήσεως και αρετής».

Αναφερόμενος στα ιστορικά γεγονότα, υπογράμμισε ότι **«με την κατάληψη της Λέσβου το 1463, η μονή καταστράφηκε και οι μοναχοί και οι κάτοικοι της περιοχής σφαγιασθηκαν, επιβεβαιώνοντας το μαρτύριο και την πίστη τους στον Χριστό, αλλά και την ίδια την προφητεία Του»**.

Στη συνέχεια, ο Σεβασμιώτατος τόνισε ότι «οι Απόστολοι είχαν το προνόμιο να είναι αυτόπτες και αυτήκοι μάρτυρες του Αναστάσιου Χριστού, και αυτό αποτελεί το βεβαιωτικό της πίστεώς μας». Ωστόσο, όπως ανέφερε, **«και εμείς βλέπουμε τον Χριστό, όταν ζούμε τη ζωή Του, ιδιαιτέρως μέσα στην Εκκλησία, δια των Μυστηρίων και της Θείας Ευχαριστίας, με το Σώμα και το Αίμα Του».**

Ιδιαίτερη έμφαση έδωσε στο γεγονός ότι **«οι Άγιοι Ραφαήλ, Νικόλαος και Ειρήνη δεν είδαν τον Ιησού Χριστό, ούτε συναναστράφηκαν μαζί Του, αλλά Τον πίστεψαν με τέτοια δύναμη, ώστε βίωναν μέσα τους τον Αναστημένο Χριστό. Γι' αυτό και οδηγήθηκαν με τόση προθυμία στο μαρτύριο».**

Ολοκληρώνοντας το κήρυγμά του, ο Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε στις σύγχρονες προκλήσεις, λέγοντας ότι «ζούμε σε μια εποχή ακαταστασίας, αβεβαιότητας και ανασφάλειας, όπου καλλιεργούνται ιδέες που αποσκοπούν στην απομάκρυνση του ανθρώπου από την πίστη και την αλήθεια».

Τόνισε όμως ότι **«οι ημέρες ήταν πάντοτε δύσκολες και εξαρτάται από εμάς αν θα τις κάνουμε παράδεισο ή κόλαση, ανάλογα με τη σχέση μας με τον Θεό».**

Κλείνοντας, ευχήθηκε «μέσα σε αυτές τις δυσκολίες, η πίστη μας να παραμείνει ζωντανή και δυνατή στον Αναστημένο Κύριο, να Τον πιστέψουμε και να Τον αποδεχθούμε στη ζωή μας, ώστε το φως Του να φωτίζει τις καρδιές και τον νου μας και να μας οδηγεί σε μια ζωή εν Χριστώ, αλλά και σε αληθινή κοινωνία και περιχώρηση με τους άλλους ανθρώπους». Και κατέληξε ευχόμενος «ο Θεός να ευλογεί όλους και οι Άγιοι να πρεσβεύουν για όλους μας».